

Sv. Ignacij, vitez Kristusov, pošilja
svoje misijonarje v Afriko.

SEPTEMBER 1941

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 5 lir. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 7 lir.

Blagovolite naslavlјati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. šte. 10.887.)

Ali pa: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. št. 1/1496.)

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno
500 svetlih maš.

Spomin na drage umrle

† Preč. gospod dr. Franc Trdan, Ljubljana (profesor Zavoda sv. Stanislava). — Preč. gospod Franc Zorko, župnik (Kamna gorica), Ljubljana. — Alojzija Skubic, Škrjanče. — Katarina Arko, Ljubljana. — Tončka Kuhelj, Ljubljana. — Frančiška Grden, Dolga njava. — Helena Setničar, Črni vrh. — Jožefa Kodelja, Gorica.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Poklic pomožne misijonarke za Afriko.

Mladenkam, ki so zavzete za misijone in čutijo v sebi poklic za redovno življenje, toplo priporočamo knjižico: »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. — Cena 1.50 L. — Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

Zamorček prosi katekizma.

Brez katekizma ne gre, ne tu ne v Afriki. Tako radi bi se zamorčki učili katekizma, da bi se mogli bolje pripraviti na sveti krst. Katekizem v zamorskem jeziku stane 8 lir. Mile darove v ta namen hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja.

Oltar Žalostne Matere božje v misijonu Mbabana. Zamorski kristjani zelo častijo Žalostno Mater božjo.

Slovesnost pri gobavcih

Piše p. Avrelij, misijonar Consolate, prefektura Iringa.

»Ali je res?« se boste morebiti vprašali, »ali je res mogoče, da se vrše slavlja in slovesnosti celo pri gobavcih? Pri bolnikih s tako strašno boleznijo, ki se jih ves svet izogibje?!«

Da! Tudi za te največje reveže pripravimo nekaj ur veselja. Krščanska ljubezen je poskrbela, da vsaj za nekaj časa pozabijo na svojo bolezen, da potem tem lažje prenašajo svojo zapuščenost in naloženo jim brezdelje. Tedaj se razvedré celo njih lica, ki so vsa razjedena od bolezni.

Vselej, kadar pride misijonar ali misijonska sestra v našo naselbino Madibira obiskat gobavce, je to zanje že praznik. Z obrazov sije bolnikom veselje, ko pater gre od koč do koč in prinaša s seboj kako darilo, zdravila, sol, tobak in drugo.

Bilo je 9. septembra, ko smo obhajali god sv. Petra Klaverja, ki je patron in zavetnik naše gobavske naselbine. Ob tej priliki smo morali svojim gojencem dati kaj

prav posebnega, da jim bo dolgo ostalo v spominu. Naše sestre so jih prav lepo pripravile na god njih nebeškega zavetnika. In res: ko sem tisto jutro maševal, so do zadnjega vsi pristopili k mizi Gospodovi. Tistim pa, ki niso mogli v cerkev, sem ponesel Jezusa na njih stanovanje. V cerkvi sem imel kratek nagovor, kjer sem opisal življenje sv. Petra Klaverja. Opisal sem jim, kako se je ta apostol zamorcev popolnoma posvetil zapuščenim ljudem; kako je zlasti gobavce obiskoval v njih kočah, jim stregel in jih tolažil. Zato naj tudi oni imajo veliko zaupanje v svojega nebeškega zaščitnika, ker bo vedno varoval njih zavod, ki je njemu posvečen.

Po končani službi božji so bili bolniki veselo preseñeni: zunaj je bil postavljen gramofon, ki je igral najlepše napeve. Vsi so se prerivali okrog te čudne naprave in so jo ogledovali od vseh strani, čudeč se, kako da more iz mrtve stvari prihajati človeški glas. In ko so odhajali, so ponavljali: *Kozi ya wazungu!* = To je delo Evropejcev!

V tem pa so zaslišali od daleč nek ropot, ki je prihajal vedno bliže: pater superior se je pripeljal na motornem kolesu. Malo pozneje so se pripeljale še sestre, tako da je vse predstojništvo bilo zbrano v zavodu za gobavce in tako dalo poseben sijaj današnjemu prazniku. Vsi gobavci so se zbrali. Kateri so bili zelo slabotni, so se opirali na močnejše. Pozdravljali so patre in sestre in jim molili svoje okrnjene roke v pozdrav. Na obrazih in v besedah se jim je poznalo, kako so hvaležni za toliko pozornost. Njih srca so bila ta trenutek res vesela.

Ta in oni je izrazil še kako željo. Rad bi imel zdravilo za vbrizg, kadar ga napadejo hude bolečine. Žal, da misijonarji ne moremo vselej postreči s tem tako dragim zdravilom. Drugi bi rad kitaro, da bi si preganjal ž njo svojo žalost in pobitost. Zopet drugi so prosili za trnke, da bi mogli ribe loviti v bližnjem potoku. Obljubili smo jim, da jim bomo ustregli, kolikor bo to v naših močeh.

In ko so se misijonarji odpravljali domov — pater superior na svojem motornem kolesu, jaz na navadnem kolesu, sestre pa na osličku — tedaj ni bilo radostnih vzklikov ne konca ne kraja. Vsi smo bili srečni. Mi, ker nam je bilo dano, da smo mogli tem revežem nekaj dobrega storiti, vzbuditi na tem kraju trpljenja in razpadanja upanje na boljšo večnost in tako pripraviti kapljico tolažbe v žalostna srca. Gobavci pa so bili srečni, ker so videli, da so še na svetu ljudje, ki se nanje spomnijo, jih celo

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev.

obdarujejo in jim ljubezen pokažejo. Obenem pa smo se misijonarji spomnili daljnih dobrotnikov iz Evrope, ki so s svojimi darili omogočili, da se more v Afriki storiti toliko dobrega za Boga in za bližnjega. Po njih podpori se ublaži toliko dušne in telesne revščine! Saj naši gobavci v Madibiri se imajo za vse zahvaliti svojim dobrotnikom: za hrano, ki jih redi, za zdravila, ki jim bolečine lajšajo, za streho, ki jih krije; zlasti pa za neprecenljivo dobroto, da morejo biti kristjani in stanovati v zavodu, ki je prežet krščanskega duha. Tako jim je postala ta naselbina kraj, kjer jim vera in upanje kakor hladilen balzam pomagata k dušnemu prečiščenju in h krščanski popolnosti.

Zato pa, dragi dobrotniki, še naprej radi molite in darujte za naše gobavce, da jim bomo mogli še kdaj napraviti kaj veselja. Gospod Bog vam bo to enkrat bogato poplačal, ker kar ste tem revežem storili, ste Njemu storili.

MISIJONSKI MOLITVENI NAMEN

za mesec september, blagoslovljen po svetem očetu:

Spreobrnjenje krivovercev in razkolnikov.

Vitez Kristusov

Današnja številka »Odmeva iz Afrike« ima na prvi strani ovitka sliko sv. Ignacija Lojolskega, ustanovitelja Družbe Jezusove. Slika nam kaže, kako ta vitez Kristusov pošilja svoje misijonarje v Afriko. Ob priliki jubileja 400 letnice obstoja Družbe Jezusove se veseli tudi naš misijonski list. Iz neustrašenih vrst njenih članov je izšel tudi sv. Peter Klaver, apostol zamoreev in zavetnik afriških misijonov.

Naša ljuba Gospa angelska

Sestra Genola piše iz Pointe-Noire, vikariat Loango.

Prav rada Vam kaj povem o našem misijonu, ki ste mu že tako mnogokrat pomagali. Zlasti Vaše lansko darilo je mnogo pripomoglo, da smo verske zmote, ki se po teh predelih Konga tako širijo, močno zajezili.

V nekem prejšnjem pismu sem Vam pisala, kako je bilo o priliki obiska naše vrhovne prednice sklenjeno, da se v Pointe-Noire naselijo sestre. To mesto šteje 10.000 domačinov in do zdaj še ni bilo sester tu, da bi se zavzele za žene in dekleta. Lani februarja smo najele eno sobo, kamor se je z nami vred naselilo ubožstvo in pomanjkanje. Vse smo si morale izposoditi: postelje in kuhinjsko posodo, tolažile smo se, da bomo mogle apostolsko delovati.

Neki podjetnik nam je dal svoje skladišče na razpolago. Tam smo zbrale kakih 100 otrok k pouku krščanskega nauka in branja ter pisanja.

Delovno šolo smo imele kar zunaj na prostem v senci bambusovega grmovja. To ni moglo dolgo tako ostati. Zaradi pomanjkanja prostora smo morale mnogo otrok odpustiti, tudi v zdravstvenem oziru je bilo slabo. Šola se ni mogla prav razviti. Zato se je bilo treba odločiti, da zidamo novo šolo. Toda, kje dobiti sredstev? Imele smo komaj za živež. Toda božja Previdnost, ki nas je sem poklicala, nas je hotela tudi obdržati.

Oblast nam je za nizko ceno odstopila primeren prostor za zidanje. Arhitekt in stavbenik sta se nam ponudila, da pričneta z delom, na kar bomo pozneje lahko sami delali z delavci domačini. Delo je šlo hitro izpod rok, danes imamo naš mali samostan že skoro dograjen. Vče-

raj sta bila blagoslovljena kapelica in kip naše Ljube Gospe angelske, ki bo stal nad vhodom.

Obračam se do blagih dobrotnikov z upanjem in prošnjo za pomoč. Ljubi Bog ne bo dopustil, da bi obstali sredi dela; saj nas je sem poklical, da pospešujemo Njegovo čast in rešujemo duše.

Nevarno gibanje

Sovražnik vsega hudega seje svoje seme tudi v misijonskih deželah. Msgr. Biechy, kongregacija očetov Sv. Duha, apost. vikar v Brazzaville, popisuje njegova prizadevanja med novimi kristjani. Prosimo Boga, da pomnoži število misijonarjev.

V Belgijski Kongo je dospela tako zvana »duhovna četa«, ki se že nekaj mesecev trudi, da bi si pridobila pristašev zlasti med prebivalci samotnih naselij. Njeni »vojaki« nastopajo v lepih krojih in začasno kar preslepe preproste vaščane. Tudi oplašiti znajo pogane in kristjane s svojim hudim duhom, ki ga imenujejo Nkoundu.

Tiste, ki se jim ne vdajo, obdolžijo, da so v zvezi s hudim duhom. Kdor pa je v oblasti Nkoundu, tisti je čarovnik in zmožen vseh hudih dejanj. Zato se ga vaščani izogibljejo in ga prepode iz vasi.

Morete si misliti, kako porazno vplivajo taki nazori na naše nove kristjane v kraju, kjer je še nedavno cvetelo poganstvo in nekdanja vražasta vera iz src novih kristjanov še ni popolnoma izginila. Da se mož in gospodar izogne preganjanju sosedov, začne zahajati z vso družino k sestankom *k r i v o v e r s k e* »duhovne čete«. Tudi poglavarji domačini pritiskajo na krščanske družine, da se sestankov udeležujejo. Tako se kristjani naveličajo svoje osamljenosti in se dajo speljati k sestankom v Brazzaville. Sam sem naletel na svojem potu skozi podeželje na cele karavane takih romarjev. Bili so ljudje vsake starosti, tudi otroci in ženske z dojenčci na hrbtu, stari in mladi možje, ki so se trumoma pomikali dalje. Mnogo jih na teh težavnih potih omaga in cilja sploh ne dosežejo... Je pač gibanje, ki bo prej ali slej izgubilo na privlačnosti. Gnile veje bodo odpadle; tisti kristjani, ki so že dalj časa zanemarjali svete zakramente, se bodo oklenili nove krive vere.

Mnogo preslepljenih pa se je že spokornih src vrnilo nazaj in so radi sprejeli naloženo pokoro.

Sv. Ana nas je rešila

Piše misijonar v Osrednji Afriki.

Ravnokar sem se vrnil z zelo zajemljivega misijonskega potovanja, od katerega naj Vam povem nekaj doživljajev, da boste videli, v kakšne nevarnosti dandanes lahko zabrede misijonar v Afriki.

Misijon Mapula, kamor spadam, je bil še nedavno ustanovljen. Vsa okolica je poganska. Starejši misijoni že žanjejo sadove svojega truda, mi tukaj pa šele sejemo. Vedno moramo potovati okrog in oznanjati vero, da pridobimo čim več ljudi za naš mladi katehumenat.

Pred 14 dnevi je prišla vrsta name, da grem v okoliške vasi. Odločil sem se za divja plemena rodu Batua in Benayika. Ti ljudje stanujejo na najbolj oddaljenih točkah našega misijona v puščavah in močvirjih. Moram priznati, da so bili uspehi v primeri s težavami majhni. Mogel sem oznanjati evangelij nekaterim hrabrim vojakom, ki se niso ustrašili javnega mnjenja; drugače so pa ljudje kar zbežali, ko so videli, da se bližam kaki vasi.

Težave potovanja so narasle zlasti zaradi tega, ker sem moral prenočevati v zaduhlih kočah domačinov sredi mrčesa in nesnage. Poprej so patri jemali na pot šotor, da so v njem prenočili, zdaj pa so časi taki, da si podobne »udobnosti« misijonar ne more več privoščiti. Ko sem sredi podgan, bolh in komarjev prebil noč brez pravega spanja, sem zjutraj zgodaj vstal, in moja pot je šla dalje proti sosednemu naselju. Zaradi močvirja je vsa okolica polna komarjev vrste tsetse, ki s svojim pikom prenašajo spolno bolezen. Kar v rojih so nas spremljali, hvala Bogu, da med njimi ni bilo prenašalcev kali.

Nekega dne sem s svojimi spremljevalci prišel na obširno ravan, ki je bila vsa podmočvirjena. Niti vetriča ni bilo; sonce je neusmiljeno pripekalo. Omagal sem in na pol onesveščen padel preko ogromnega mravljišča. Moji nosači so me prenesli v bližnjo kočo, kjer smo imeli vsaj senco. Toda kočja je bila polna črnih bolh. Vse sestradane so kar padle po nas. Morali smo ven. Zunaj so mi nosači napravili iz vej in trave neke vrste streho. Tako sem se mogel nekoliko odpočiti. Zdaj se je oglasila strašna žeja, ker od jutra nismo dobili na poti niti kapljice vode. Eden spremljevalcev je izkopal jamo v tla, da je priteklo nekoliko kalne vode, ki je bila gosta in neokusna. Prekrižal

Misijonarji in misijonski bratje uče zamorce tudi poljedelstva.

sem se, vrgel nekaj zrn soli v goščo in spil, čeprav se mi je do grla gabilo. Opoldne smo imeli samo čaj, napravljen iz te vode. Potem je bila ura tri. Tri ure je še manjkalo do sončnega zahoda. Morali smo naprej, da do mraka dospemo v kako vas. Ko smo vsi izčrpani hodili eno uro, smo zagledali pred seboj jasnino. Razveselili smo se, meneč, da so tam bivališča ljudi.

Toda — kakšno razočaranje. Jasnina je bila le velika mlakuža, en meter globoka, polna bičja in ostre trave. V ozadju pa zopet sama močvirna trava, kolikor daleč je segalo oko. Ves izčrpan sem padel v travo, toda mrčes mi ni dal mirovati. Zopet smo nadaljevali pot skozi močvirje. Pot nam je kazala steza, ki so jo napravile zveri, ko so hodile k mlakuži pit. Nastopila je noč. Prav nič nismo vedeli, kje smo. V tej samoti smo morali prenočiti, ker zaradi utrujenosti nismo mogli dalje.

Kaj bo z nami? Brez vode, brez hrane v tej divjini! Vsi smo se priporočili sv. Ani. Tri nosače sem poslal z lučjo iskat vode. Vrnili so se brez kapljice.

In bolhe! Od česa neki ta mrčes živi, kadar slučajno ni živih bitij blizu?!

Sveta mati Ana nas ni zapustila. Zaslišali smo človeški glas. Bila sta dva zamorca, ki sta lovila ribe po močvirju. Njih pes je zagledal našo luč in začel lajati; to ju je opozorilo na nas. Obrnila sta čoln proti nam in dospela do nas malo pred sončnim vzhodom, ko smo se

ravno posvetovali, v katero smer naj se obrnemo. Spremila sta nas do bližnje vasi, ki je bila 20 km oddaljena. Hodili smo po vročih in peščenih tleh. Mehanično sem predstavljajal noge in čakal, kdaj se zopet zgrudim. Že 24 ur nisem imel grižljaja v ustih. Po takih naporih v teh močvirnih krajih navadno pritisne mrzlica. Jaz pa sem bil pet dni hoda oddaljen od misijona!

Do smrti utrujeni smo naposled dospeli v vas. Pa komaj nam je upanje zaživelo, že je zopet ugasnilo. Nihče se ni hotel meniti za belega tujca. In ko vse drugo ni nič pomagalo, so moji nosači posegli po zadnjem sredstvu. Rekli so: »Ako bo beli mož pri vas umrl, ga boste morali prenesti k njegovim rojakom; sami pa boste odgovorni za njegovo smrt.« To je pripravilo vaščane do tega, da so nam dali na razpolago malo koč. Tu smo si iz ostankov mašnega vina skuhalih nekaj čaja, ki sem ga spil, potem pa sem legel na slamnjačo, da se nekoliko odpočijem. Drugo jutro smo se napotili proti sosedni vasi. Okolica je bila zopet vsa močvirna. Vas je sicer zidana na peščenem hribu, toda okrog in okrog jo obdajajo močvirja. In taka vlažna vročina je še prav posebno neznosna. Na srečo so nas vaščani prijazno sprejeli in pogostili. Tako smo se prav dobro okrepčali in smo mogli nadaljevati pot proti vasi, ki je bila prav za prav naš zadnji cilj. Jaz sem bil vesel, da sem bil prvi misijonar, ki je prebivalcem teh oddaljenih krajev prinesel sv. evangelij.

Tri dni pozneje sem zdrav in srečen klečal v domači kapeli in se zahvaljeval Bogu in sv. Ani za varstvo in vodstvo po močvirju. Moram še povedati, da smo na potu domov prenočevali v koči, kjer je z nami vred prenočevala tudi velika strupena kača. Med potjo je enkrat velik leopard križal našo pot in tik pred nami izginil v goščavi. Moja koža je bila na gosto prepikana od komarjev in tsetse muh... Pa, saj to je nekaj davek, ki ga mora vsak misijonar plačati, ko pridobiva duše za Kristusa.

Čutil sem, da je bil Jezus zadovoljen z menoj. Prosil sem ga pristrčno, naj še naprej varuje misijonarje v Mapuli in naj blagim dobrotnikom, ki nam pomagajo pri našem delu, obilno poplača njih dobra dela. Vse prebivalce močvirja, ki sem zanje toliko težav prestal, pa naj pripelje k spoznanju prave vere in kdaj v nebesa.

Čim čistejša je naša vest, tem gorečnejša bo naša ljubezen do Boga.

Vihar orkan odnese slamnato streho kot listje.

Velika nesreča v Južni Afriki

Poroča s. Julijana, misijonarka iz kongregacije Dragocene Krvi, Mariannahill.

Pred nekaj tedni smo bili tu pri nas priče velike nesreče: bil je vihar in neurje, kakršnega ljudje ne pomnijo. Z dveh naših poslopij je odneslo streho, ostršeje se je polomilo, kot bi bilo iz žveplenk sestavljeno; ostanke je vrglo daleč v okolico. Do sto hiš in koč domačinov je izpodneslo; kakih 47 domačinov je prišlo ob življenje, ranjenih pa je bilo mnogo več. Nekateri so bili ubiti od strele, drugi od toče, ki je bila debela kakor jajca, da, kakor otročja glava. Zopet drugi so bili podsuti pod razvalinami.

Drugo jutro je ležalo vse križem, med drugim tudi drevesa, ki jih je bilo izruvalo s koreninami vred. Žalosten pogled! Tu je nesla mati otroka mrtvega na pokopališče, tam vsega krvavega v bolnišnico. Ljudje so prosili za hrano in obleko. Jok in stok vsepovsod.

Najboljši vzgojitelj je življenje, a njegova šola je — trda.

Počitnice, ki so bile res plodovite

Zajemljivo nam poroča sestra M. Evfemija, dominikanka, misijon Montebello, Južna Afrika:

Šola se je zopet začela. Kakor lani, imamo tudi letos veliko število otrok v šoli in v oskrbi. Počitnice v juliju smo dobro porabili. Začele so se kakor vsako leto z duhovnimi vajami. Prečastiti p. provincial oblatov jih je vodil in imel zelo praktične govore za naše mlade sestre. Konec duhovnih vaj sta bili dve postulantki preoblečeni, štiri sestre pa so obnavljale zaobljube.

Takoj po duhovnih vajah smo pričeli z zidanjem, kakor smo imeli v načrtu. Sestra prednica iz Seven Daks, ki je izučena mizarska mojstrica in stavbenica, je prišla sem, da bo vodila delo. Čudili se boste, ko Vam povem, da je ona s pomočjo domačih sester vso streho sestrške hiše pokrila s pločevino, ne da bi ji kak moški pomagal pri tem. To je bilo za sestre težko delo, toda z veseljem in pogumom so se ga lotile. Prav zajemljivo je bilo gledati, kako so urno hodile po strehi gori in doli in tolkle in pribijale pločevino. Res sem se vedno nekoliko bala, da bi se ne pripetila nesreča; toda imele so vsaka svojega skrbnega angela varuha — in vse je šlo srečno izpod rok. Ker je staro ostrešje otroške oskrbovalnice še ostalo, zato smo mogli najprej poslopje pokriti, potem pa popravljati poškodovane stene. Tri stene so danes zopet kakor nove. Pri tem seveda so pomagali tudi moški, da je šlo delo hitreje izpod rok. Čaka nas še mnogo dela z okni, vrati in drugim mizarskim delom, ker vse mora biti do začetka šolskega leta gotovo, ker otroci težko čakajo, kdaj bodo smeli v svoje novo stanovanje. Naše stanovanje je tudi zelo tesno in bi dolgo ne mogle več vztrajati; zato smo se navzlic pomanjkanju denarja morale lotiti dela. Vsa popravila bodo stala približno 200 funtov, ker pločevina in cement in tudi les so drage stvari. Vselej se ustrašim, ko dobim v roke kak nov račun. Ako bi morali vse delavce plačati, bi omenjena vsota sploh ne zadostovala.

Zelo smo želeli dežja po tej suši in vročini. Včeraj je nekoliko deževalo, zato smo danes začeli s saditvijo. Radi bi kar največ na svojem pridelali, da bi nam živeža ne bilo treba toliko kupovati prihodnje leto. Bog daj, da bi bila letina dobra in brez vremenskih nezgod, ker ako bi nastopilo kaj hudega, bi si ne vedeli pomagati. Denarja nič, na polju nič, doma pa polno lačnih želodčkov... Razen

živeža moramo kupovati tudi blago za obleko. Kandidatinje, ki prihajajo, nimajo nič in jih moramo na svoje stroške obleči. Pa tudi izobrazba učiteljic nas mnogo stane. Vse to Vam je znano in ste nam zato vedno stali ob strani. Upamo, da nas tudi v prihodnje ne boste zapustili. Me pa bomo molile za Vas.

Lov nad slone

Piše p. Janez, misijon Jeaguki, Afrika.

Gotovo ne veste, kaj sloni najrajši jedo? — Mlade, sočne koruzne stroke.

Bilo je ob deževni dobi. Polja, ki so bila že zdavnaj preorana in posejana, so ozelenela. Mlada koruza je pogнала sočne stroke. Že so se začeli sadovi rdečiti, kar prilomasti z gorá čreda slonov, ki jo je mraz prignal v doline. Ustavili so se v gozdu, ob čigar robu so zelenele njive domačinov.

Seveda so požrešnežem najbolj dišali sočni koruzni stroki. Ponoči so kar preplavili njive. Morete si misliti, kakšna škoda se je delala mladim nasadom. Kar niso požrli, to so pohodili in zdrobili v zemljo.

Ljudje so prišli k misijonarju prosit pomoči. Ta je imel dve dobri puški. Skupno so napravili načrt, kako zadevi v okom priti. Ko so se ponoči zaslišali klici: »Sloni so tu!« je zgrabil pater za puško, vzel enega moža, da mu jo je nosil, in tekkel proti kraju, od koder so se čuli klici na pomoč. Drugo puško je bil že podnevi izročil domačinom.

Noč je bila temna. Kako bodo mogli meriti? Nič se bati! V ta namen so vzeli s seboj magnezijo, da bodo na dano znamenje vso okolico razsvetlili. Torej pogum! — Stoj! Ali ni nekaj zašumelo? — Velikanska senca se premika v temi. Slon!

Razdelili so se na dva oddelka, da zajamejo zver od obeh strani. Misijonar je ostal na mestu, nekaj pogumnih mož z drugo puško pa je zavzelo mesto na nasprotni strani njive. Tu je bila nizka koča, ki je služila za skrivališče. Tu bo prilika, da bodo mogli puško vedno iznova nabiti in za strel pripraviti.

Moža sta zlezla na streho koče. Komaj 50 m proč se je pasel slon. Ko bo zasijala luč, tedaj — pripravljeni! Hitro je eden zažgal magnezijo, noč se je razsvetlila, strel

je zagrmel... Zadeto? — Pač, toda slon ni bil mrtev. Ranjen in ves besen se je zakadil proti kraju, od koder je padel strel. Druga nesreča je bila, da se je od magnezije vžgala streha koč, kamor sta se zatekla moža. Zdaj je zagorel plamen in razsvetlil okolico. Moža pa s strehe nista mogla. Bila sta naenkrat sredi goreče grmade. Kam naj skočita? Spodaj je lomastil ranjeni slon in stegoval rilec, da zgrabi sovražnika. Izbirati je bilo treba, da živa zgorita, ali pa da ju pohodi slon... Grozni trenutki! —

Misijonar, ki je hitro spoznal položaj, priteče, pomeri, sproži in divjak se mrtev zgrudi... Bil je pa tudi zadnji čas. Zdaj sta poskakala moža s strehe, nekoliko osmojena, nekoliko bolj črna ko sicer, a — živa.

Kratka misijonska poročila

Povejte to vsem dobrotnikom! Lepa hvala za Vaše pismo, ki je bilo za nas kakor hladilna rosa po dolgi suši. Kakor gre po suši vse zopet veselo za svojim delom, tako smo tudi mi šli vsi poživljeni za svojimi opravki. Povejte in pišite dobrotnikom, da vemo ceniti njih pomoč zdaj še mnogo bolj ko ob navadnih časih.

Naši misijoni še vsi lepo propevajo; tako tudi naše srednje šole za dečke in deklice. Semenišče prav dobro napreduje. V vaških šolah uče katehisti katekizem; nekateri zastonj, drugi za 2 šilinga mesečno.

Bog ve, ali bomo mogli vzdržati vse tja do konca vojske? Sam Bog naj nam pomaga, zanašamo se na Vaše molitve in na priprošnje Vaše ustanoviteljice.

Škof Hilhorst, Morogoro,
Vzh. Afrika.

Umrl. Eno leto sem bil kar naprej na potovanju. Naše postaje so široko raztresene, zadeve se najlaže ustno uredi. Ko sem dne 22. novembra prišel domov po tritedenskem potovanju, je bil eden naših najboljših misijonarjev, p.

Bonyson, zelo slab. On je l. 1914. ustanovil misijon Guerze in je od tedaj vedno tam misijonaril. Neki četrtek zvečer je legel v posteljo. v soboto zvečer pa nas je že zapustil in šel k Bogu po plačilo za svoje zvesto misijonsko delovanje. Star je bil 68 let in je 38 let deloval v Sudanu in v Guineji. Delal je prav do zadnjega in je prenehal le toliko, da se je za smrt pripravil. Umrl je tiho, skromno in sveto, kakor je živel. Z njim sem zgubil pridnega sodelavca, modrega in izkušenega svetovalca, ki je vedno vse stvari presojal iz najvišjega stališča. Zdaj naj nam pomaga z nebes doli.

Naše misijonsko delo lepo napreduje. Na severu prefekture sem ustanovil nov misijon, v naslednjih tednih upam ustanoviti še dve postaji. Delo za Boga ne sme počivati, zlasti ker navzlic vojni propaganda zoper Boga ne miruje. Sedanji časi so hudi, toda dela za duše ne bodo zavrlj.

Msrgr. Guérin, apostol. prefekt
v N. Zerekore.

Kaj naj storimo? Posebno nas skrbi pomanjkanje duhovnikov. Zadnjih 5 let smo v našem vika-

riatu ustanovili mnogo potrebnih misijonov, to leto smo imeli v načrtu še tri. Zdaj pa vidimo, da bomo morali ali ta načrt zavreči, ali pa oškodovati že obstoječe misijone, ker nam misijonarjev primanjkuje in denarnih sredstev tudi. Ustanove, ki bi jih zanemarili, sicer ne bodo docela propadle; toda pogani in kristjani bi bili brez zadostne dušne hrane, kar bi bila njih dušna smrt. Vsako leto jih umrje na stotine v vikariatu, ki niso bili deležni sv. krsta. Prosim Vas, molite zlasti za te.

Bog daj srečo in blagoslov Vašemu podjetju. Lepa hvala Vam za vse! Molim za poseben blagoslov Vam in Vašim dobrotnikom.

Škof Lacoursière, apostol, vikar, Ruwenzori.

Slaba poročila. Ravnokar sem dobil žalostno poročilo od nekega katehista, da je namreč neka kapela, ki stoji v strmem bregu, v nevarnosti, da se zruši. Plaz se udara v nižino. Zato bo treba postaviti drugje novo kapelo; zaradi nevarnosti ne bomo mogli več ljudi zbirati v starem poslopju, ker bi se nekega dne lahko vse skupaj sesulo in pokopalo ljudi pod seboj. Upamo, da se bodo dobile dobre duše, ki nam bodo pomagale do nove kapele. O, kako bomo Bogu hvaležni za to!

Misijonar lazarist,
Irebu, Belg. Kongo.

Pomagajte nam pri reševanju otrok! Zelo smo revni, resno me skrbi prihodnost; ker od nikoder

ne dobimo več nobene pomoči. Družba sv. Petra Klaverja je naše edino upanje. Moral sem zapreti vse zasebne šole v misijonu in odpustiti katehiste. Naši kristjani so revni in stanujejo raztreseni in daleč. Prosim, pomagajte nam, da rešimo čim več otrok, ki živijo v poganski okolici. Ako ne bomo imeli katehistov, ki bi jih poučevali, se bodo zopet poprijeli poganskega življenja. Tudi mi v misijonu živimo iz rok v usta, ne vemo, kaj bomo jutri jedli. Prosim Boga, da naj nam skrajša te hude dneve.

P. Kanizij, servit,
misijon Stegi, Juž. Afrika.

Dan veselja. Po dolgem in nevarnem potovanju sem prišla v Brazzaville, srečna, da sem še živa. Te dni bom odpotovala proti Kindambu. Z menoj bo šla tudi ena aspirantka, ki želi postati misijonska sestra. Kako bom vesela, ko bom zopet v misijonu, ki sem ga pred devetimi meseci zapustila. Sestre, novinke in otroci me že nestrpnost pričakujejo. Ena mlada postulantka željno čaka na preobleko. Novinka sestra Ana Marija pa bo v maju tako srečna, da bo mogla napraviti redovne zaobljube. Zelo Vam priporočam v molitev malo četo naših sester domačink, kakor tudi, da bi Bog poklical še mnogo izvoljenih duš v našo novo kongregacijo zamorskih sester.

S. Jožefa, misijon Kindambo,
Zah. Afrika.

Popolni odpustki

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 9. sept., sv. Peter Klaver, apostol zamorcev,

dne 21. sept., sv. Matevž, apostol in evangelist,

dne 24. sept., Marija, Rešiteljica jetnikov.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

V zelo zapleteni zadevi sem se zaupno obrnil na božjo služabnico Marijo Terezijo s prošnjo, da mi pomaga. Bil sem uslišan. Zato se ji pristrčno zahvalim za pomoč in se ji še nadalje priporočam v vseh potrebah.

M. L., Begunje.

Že večkrat sem bila uslišana na priprošnje služabnice božje Marije Terezije, zato čutim dolžnost, se javno zahvaliti. Priporočam se ji še nadalje za zdravje in v neki važni zadevi.

N. N., Prekmurje.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

A. P., Maribor.

V zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo darujem botrinski dar zamorčku na ime »Mihael«.

K. M., Zabukovje.

Iskrena zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

L. M., Ljubljana.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v važni zadevi in pošiljam obljubljeni botrinski dar.

Pr. Podpeč.

Iskrena zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za zboljšanje ljubega zdravja.

N. V. P.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje sinčku, staremu še ne eno leto. V hudi pljučnici in drugih notranjih boleznih, ko tudi zdravnik ni imel dosti upanja, da otrok ozdravi, sem se v molitvi zatekel k »mamei zamorčkov« in obljubil javno zahvalo in dar za misijone, ako sinko ozdravi. Prošnja je bila uslišana in danes izpolnujem svojo obljubo.

J. J., Sv. Jurij, Loka pri Zid. mostu.

Prisrčno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji, ker me je uslišala v neki zadevi. V zahvalo pošiljam misijonski dar in se ji priporočam še v neki drugi važni zadevi. H. V. P.

Iskreno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v hudi nevarnosti in pošiljam obljubljeni misijonski dar. Frančiška Zen.

Prijetna mi je dolžnost, da se javno zahvalim ljubljeni nebeški zavetnici in priprošnjici Mariji Tereziji. Prosim jo še nadalje za pomoč. Katarina D.

Podpisani se zahvaljuje služabnici božji Mariji Tereziji, ker mi je izprošila od božjega Srca Jezusovega, da sem bil oproščen zapora, kakor že večkrat. Anton C., vojak.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za ozdravljenje hude bolezni v nosu. Priporočam se ji še nadalje.

J. P., Ljubljana.

Pošiljam botrinski dar zamorčku na ime Franc Ksaverij v zahvalo »mamiči zamorčkov«, služabnici božji Mariji Tereziji. I. I.

V zahvalo Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in dobljeno zdravje pošiljam misijonski dar in prosim javne objave v »Odmevu«.

Marija Br., Komenda.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in pošiljam obljubljeni botrinski dar zamorčku. J. K.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji, ker sem bila uslišana. Pošiljam dar za katekizem zamorčku in se služabnici božji še nadalje priporočam. Marija Kurnik.

Najprisrčnejša zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v težki zadevi. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku in se ji še priporočam. J. V.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za več uslišanih prošenj in pošiljam botrinski dar zamorčku na ime Mihael. Priporočam se ji še nadalje. T. R. H.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v važni zadevi. G. M.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje na očeh. M. C., Dobrova.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in srečno vrnitev. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku na ime Ignacij. D. F., Žiri.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišane prošnje in pošiljam obljubljeni dar. Njenemu varstvu izročam vso našo družino in jo prosim, da nas usliši v sedanjih stiskah in bridkostih. I. J., Mavčiče.

V zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo pošiljam misijonski dar. Neimenovana.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za srečno operacijo na vratu.

Priporočam se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za ozdravljenje nog, da bi mogla zopet hoditi. Ze deset mesecev sem v postelji. Ako bom uslišana, obljubim botrinski dar zamorčku. I. I.

Pripomba uredništva: **Devetdnevnico** za povečanje služabnice božje Marije Terezije, na prvi strani njena slika, na željo rade volje pošlje Družba sv. Petra Klaverja.

Šivalni stroj je tu!

Piše misijonar ob reki Oranje, Afrika.

To je bilo nekaj za naše zamorce! Kako naj vam opišem? Vedel sem že naprej, da je neka pošiljka za nas; ker nam je to naznanila agentura, pa sem bil tiho. Potem je prišlo obvestilo od železnice: Zaboje. Številka. Nič drugega. Rekel sem sestri kuharici: »Na postajo moram. Dospel je zaboj z nepoznano vsebino.«

Ob pol ene sem prišel nazaj. Tedaj je ravno šola minila. Dva izmed naših učencev sta šla z menoj na kolo-dvor, da sta pomagala zaboj nakladati. Ko nas je sestra Terezija od daleč zagledala, je vzkliknila:

»Šivalni stroj je tu!«

V hipu smo bili obkoljeni od 90 otrok. Varno smo zaboj postavili na tla in ga prenesli v sestrsko obednico. Vseh oči so se lesketale od radovednosti in nestrpnosti. Da bi vrstico lepo počasi odvezali — ne: to bi bilo pre-zamudno. Moral sem narediti kot nekoč Aleksander Ve-lik: vozal sem prerezal. Zdaj hitro še žeblje poruvati! Kako je šlo vse prepočasi! Naposled smo odprli pokrov. Zopet vse prepočasi! Najprvo se je prikazala slama, papir, zavitek brez konca in kraja! Celo sestra je bila malo ne-strpna. Poljubovala je pokrov in izgovarjala: »O, hvala, o, hvala!« Ko so bili naposled vsi ovoji narazen, se je prikazal šivalni stroj, lep, nov, svetel. Postavili smo ga na tla in ga občudovali na vse pretege. Še tisto popoldne smo ga pognali v tek. Zdaj so ga šele občudovali, sestre in otroci! Kdo bi bil mislil, da more šivanka kar sama skakati gori in doli in tako lepo šivati? Zato pa: kolikor smo veseli, toliko in še bolj smo hvaležni. Hvala dobrot-nikom. Bog jim stotero povrni tu in tam.

»Kdor trpi, nosi krono, čuti trnje — rož pa ne.«

Največje »socialno delo« je, otroka naučiti — moliti in ga navaditi — potrpeti.

I—

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavnik in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani: J. Kramarič.

Sedaj je čas!

Veselje mladih in starih je ljubki misijonski listič

„Zamorček“,

ki začenja svoj novi letnik s septembrom.

Prinaša lepe slike, zanimive in poučne zamorske povestice, igre, popis afriških živali, uganke itd.

Prijazno vabimo na naročbo. Čč. gg. katehetom in cenjenim staršem najtopleje priporočamo, da otrokom naroče ta vzgojni mladinski list. Številko na ogled pošljemo zastonj.

Letna naročnina za 1 izvod je 3 lire.

POPUST. — KDOR NAROČI:

10 do 30 izvodov skupaj, stane 1 izvod na leto L. 2.50.

30 ali več izvodov skupaj, stane 1 izvod na leto L. 2.20.

Naroča se tam kot »Odmev iz Afrike« (glejte 2. stran ovitka).

Tudi jaz?

Da, tudi ti lahko postaneš **podpornik** ali **podpornica** Družbe sv. Petra Klaverja.

Družba sv. Petra Klaverja zasleduje najvzvišenejši namen: rešitev duš, spreobrnjenje poganov, odkup ubogih sužnjev.

Zato tudi vsi tisti, ki jo podpirajo na kakršen koli način ter ji pomagajo s prispevki, postanejo deležni teh zaslug. Deležni so vseh molitev, katere vsak dan opravljajo misijonarji, spreobrnjeni zamorci in Družba sv. Petra Klaverja; deležni so tudi mnogih odpustkov, katere je sv. stolica podelila članom Klaverjeve družbe.

Kaj je treba storiti, da postanem **podpornik**?

Prispevaj letno članarino **3 lire**. Ime je treba prijaviti istočasno, ko pošljete članarino. Nato dobite sprejemno podobico. Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1. Ali pa: Roma (123), via dell'Olmata 16.

Na znanje! Kot vsako leto, tako izide tudi letos »Klaverjev misijonski koledar 1942« in »Misijonski koledar za mladino 1942«.

Močna vprega — sloni namesto volov.

